

VICTORIA SCHWAB

A/CEST CÂNTEC NEÎMBLÂNZIT

PRIMUL ROMAN AL SERIEI
"MONȘTRII DIN VERITY"

Traducere din limba engleză de
FLAVIUS ARDELEAN

TEEN FICTION
HERG BENET

2017

VERSUL ÎNTÂI MONSTRULE, ÎMI DAI VOIE?

Asta nu era ceea ce își imaginase August.

Chiodanul răcea deschis pe pat, răvășit, iar uniformă era mult prea strâmtă. Emily pretinsese că acela era stilul, dar August se simțea ca și cum hainele încercau să-l strângă. Costumele celor din Brigada de Intervenție Flynn erau flexibile, proiectate pentru luptă, dar uniforma Academiei Colton era rigidă, subțire. Mănecele cămășii se opreau chiar deasupra încheieturilor, iar linia cea mai de jos a răbojului de pe pielea antebrațului - acum compus din patru sute optzeci și doi de linii - ținea la înălțime de jocare doar când își îndoaie cotul. August mări și trase din nou de material în jos. Își plimba un pieptene prin păr. Deși nu prea reușea să oprească suvițele crețe și negre să-i cadă peste ochii verzi, măcar își dăduse silință.

Se îndreptă și-și găsi privirea în oglindă, dar expresia sa îl tintui locul, cu o absență ce-i trimitea fiori prin tot corpul. Trăsurile interioare de pe chipul lui Leo sugărau încredere. De pe cel al lui, seninătate. Dar

Asta *nu* era ceea ce își imaginase August.

Ghiozdanul zăcea deschis pe pat, răvășit, iar uniformă era mult prea strâmtă. Emily pretinsese că acela era stilul, dar August se simțea ca și cum hainele încercau să-l stranguleze. Costumele celor din Brigada de Intervenție Flynn erau flexibile, proiectate pentru luptă, dar uniforma Academiei Colton era rigidă, sufocantă. Mânecele cămășii se opreau chiar deasupra încheieturilor, iar linia cea mai de jos a răbojului de pe pielea antebrațului – acum compus din patru sute optsprezece de linii – ieșea la iveală *de fiecare dată* când își îndoia cotul. August mârâi și trase din nou de material în jos. Își plimbă un pieptene prin păr. Deși nu prea reușise să oprească suvițele crețe și negre să-i cadă peste ochii șterși, măcar își dăduse silința.

Se îndreptă și-și găsi privirea în oglindă, dar expresia sa îl țintui locului, cu o absență ce-i trimitea fiori prin tot corpul. Trăsăturile intense de pe chipul lui Leo sugerau încredere. De pe cel al Ilsei, seninătate. Dar

August arăta pur și simplu *pierdut*. Îi studiase pe Henry și pe Emily și pe toți cu care intra în contact, de la cadeții din BIF și până la păcătoși, și rememora felul în care trăsăturile lor se aprindeau de nerăbdare și se strâmbau cu furie și vină. Petrecuse ore *întregi* în fața oglinzii, încercând să stăpânească nuanțele și să recreeze acele fețe, în timp ce Leo îl privea cu căutătura lui plată, întunecată.

— Îți pierzi vremea, obișnuia să-i spună fratele său.

Dar Leo se înșela; acele ore aveau să dea roade. August clipi – un alt gest firesc pe care îl simțea nefiresc, afectat – reuși să schițeze un mic gest ivit între sprânce-ne și recită cuvintele pe care le repetase:

— Numele meu este... Freddie Gallagher.

Un mic hop înainte de F, căci cuvintele îi zgâriau gâtul. Nu era o minciună, nu chiar – era un nume împrumutat, precum era și *August*. N-avea un nume al său. Henry alesese numele de August, iar acum August alesese numele de Freddie, și amândouă îi aparțineau, la fel ca niciunul dintre ele. Asta-i ceea ce-și spusese, din nou și din nou și din nou, până începuse să creadă, pentru că adevărul nu e același lucru cu realitatea. E ceva personal. Înghiți și încercă a doua frază, cea menită doar lui:

— Nu sunt un...

Dar gâtul i se zăvorî. Cuvintele se împotmoliră.

Nu sunt un monstru e ceea ce voise să zică, dar nu izbutise. Nu găsisese încă o cale pentru a transforma acele cuvinte în realitate.

— Ce chipeș arăți! se auzi o voce din ușă.

Privirea lui August urcă pe oglindă doar o fracțiune de secundă, cât pentru a-și vedea sora, pe Ilsa, aplecându-se în prag, purtând pe chip un zâmbet abia perceptibil. Era mai mare decât August, dar arăta ca o păpușă, părul ei lung, blond, cu accente de căpșună stătea ridicat în cocul dezordonat ca de obicei, iar ochii albaștri și mari îi erau înroșiți ca de febră, de parcă nu dormise (rareori o făcea).

— Chipeș, zise și deschise ușa, dar nu fericit.

Ilsa păși în mijlocul camerei, picioarele ei goale mișcându-se fără efort printre cărți, deși nicio clipă nu-și coborî privirea către ele.

— Ar trebui să fii fericit, frățioare. Nu asta voiai?

Oare? August se imaginase întotdeauna ca unul dintre cei din BIF, apărând Cusătura și protejând Orașul de Sud. Precum Leo. Auzise trupele vorbind despre fratele lui ca despre un zeu, ținând întunericul la distanță cu nimic altceva decât bucata de melodie din cap. Temut. Venerat. August își îndreptă gulerul, ceea ce făcu să i se ridice *din nou* mânecile. Trase de ele, în timp ce Ilsa își șerpui brațele pe după umerii săi. Se opri. Leo refuza un asemenea contact. August nu știa ce să creadă despre asta – *a atinge* însemna prea des doar un alt fel de *a lua* –, dar Ilsa avusese întotdeauna simțurile foarte sensibile la contact, așa că August ridică mâna și îi atinse brațul.

Acolo unde pielea lui era împânzită de linii negre și scurte, a ei era acoperită cu stele. Cât pentru un cer

întreg, își spunea August. Nu văzuse niciodată mai mult de câteva stele pe cer în nopțile în care grilajul era coborât. Dar auzise despre locuri în care luminile orașului nu răzbăteau, unde erau atât de multe stele pe cer, încât puteai vedea în jur la lumina lor, chiar și în nopțile fără lună.

— Visezi, zise Ilsa pe tonul ei cântat.

Își propti bărbia pe umărul lui și-și miji ochi.

— Ce-ai în ochi?

— Ce?

— Pata aia. Uite, chiar aici. E frică?

O privi în oglindă.

— Poate, recunosc.

Nu mai călcase într-o școală din acea zi catalizatoare, iar în spatele coastelor emoțiile îi băteau asemenea clopotelor. Dar mai era ceva acolo, o încântare stranie la ideea de a se purta normal, și, de fiecare dată când încerca să deslușească cum se simțea, se trezea prins în noduri.

— Te eliberează, zise Ilsa.

Îl întoarse și se aplecă spre el până ce fața îi ajunsese la doi centimetri de a lui. Mentă. Mereu mirosea a mentă.

— Bucură-te, frățioare!

Însă apoi voioșia îi scăzu în voce și ochii ei albaștri se întunecară, alunecând de la albastrul amiezii la cel al amurgului, fără nici măcar un clipit între ele.

— Și să ai grijă!

August reuși să schițeze o urmă a unui zâmbet.

— Întotdeauna am grijă, Ilsa.

Dar ea nu părea să-l audă, ci dădea din cap încet, o mișcare dintr-o parte în alta ce nu părea să se oprească când trebuia. Ilsa se împotmolea atât de ușor, uneori preț de câteva clipe, alteori vreme de câteva zile.

— E ok, spuse el cu blândețe, încercând să o aducă înapoi.

— Orașul e un loc atât de mare..., zise ea cu vocea întinsă ca pe coarde. E plin de crăpături. Să nu cazi în ele.

Ilsa nu mai părăsise de șase ani complexul Flynn. Din ziua armistițiului. August nu cunoștea detaliile, cel puțin nu pe toate, dar știa că sora lui – indiferent ce se întâmpla – stătea înăuntru.

— O să am grijă pe unde calc, o liniști August.

Degetele ei se strânseseră în jurul brațului său. Apoi ochii i se limpeziră și se întoarse.

— Sigur că o să ai, zise ea, radiind asemenea unui răsărit de soare.

Îl sărută pe creștet, iar August se aplecă, se furișă din strânsoarea ei și merse către pat, unde ținea deschisă cutia viorii, splendidul instrument așteptându-l înăuntru. August voia să cânte – dorința i se contura ca o greutate goală în pieptul său, ca foamea – dar nu-și îngădui decât să-și plimbe degetele pe lemn înainte de a închide capacul.

În timp ce se fâțâia prin apartamentul întunecat, își verifică ceasul. 6:15. Chiar și aici, la douăzeci de etaje înălțime, în vârful complexului Flynn, primele raze ale dimineții încă erau îngropate în spatele întinderii clădirilor din est.

În bucătărie, găsi un pachet negru cu mâncare pe care era prins un bilet:

Să ai o primă zi minunată!

Sper că nu te deranjează – am luat o mușcătură.

Em

Când deschise punga, August observă că totul – de la sandviș, la batonul cu fructe – era deja pe jumătate terminat. Era un gest drăguț, chiar era. Emily nu-i împachetase doar mâncare, ci și o scuză. Dacă cineva se obosea să-l întrebe, putea să spună că deja servise masa.

Doar un măr verde era neatins pe fundul pungii.

Luminile bucătăriei se aprinseră în timp ce-și băga pachetul în geantă, și Henry intră, îngrijindu-se de o cană cu cafea. Tot obosit arăta. *Întotdeauna* arăta obosit.

— August, zise cu un căscat.

— Tată. Te-ai trezit devreme.

Henry era aproape o creatură nocturnă. Avea o vorbă – *monștrii vânează noaptea, și așa trebuie și noi să facem* – dar în ultima vreme nopțile sale deveniseră tot mai lungi. August încercă să-și imagineze cum trebuia să fi fost Henry înainte de Fenomen – înainte ca violența să facă loc Corsailor, Malchailor și Sunailor, înainte de anarhie, de frontiere închise, de luptele interne și de

haos. Înainte ca Henry să-și piardă părinții, frații, prima soție. Înainte să devină Flynn cel la care apela orașul, singurul Flynn pe care îl mai *avea* orașul. Creatorul BIF și singurul om dispus să se opună unui criminal glorificat și *să lupte*.

August văzuse fotografii, dar omul din ele avea ochi luminoși și un zâmbet blând. Arăta de parcă aparținea unei alte lumi. Unei alte vieți.

— O zi mare, căscă Henry din nou. Am vrut să te conduc.

Era adevărat, dar nu era tot adevărul.

— Ești îngrijorat, observă August.

— Sigur că sunt.

Henry strânse și mai tare cana cu cafea.

— Trebuie să recapitulăm regulile?

— Nu, răspunse August, dar Henry continuă să vorbească.

— Mergi direct la Colton. Vii direct acasă. Dacă te abați de la rută, suni. Dacă securitatea e prea strânsă, suni. Dacă sunt probleme – orice fel de probleme –, chiar și un *sentiment* rău, August...

— Sun.

Henry se încruntă, iar August se îndreptă.

— O să fie bine.

Trecuseră peste detaliile planului de o sută de ori în ultima săptămână, asigurându-se că totul era în ordine. Își verifică ceasul. Din nou însemnele de pe braț se arătară. Din nou le acoperi. Nici nu știa de ce se mai obosea.